

Кисмикита

сатира - гумор - карикатура

ВЕЛИКДЕНЬ 1948

Сталін: А зі мною ніхто не хоче добровільно обмінятися писанкою!...

ПОСЛАНІЄ

Згадайте, братія, сьогодні
(Аж щось шпигає в печінках),
Які то були Великодні —
Які то були! („Ох!“ і „Ах!“).

Гай, гай, було тієї слави!
(Дзвонили дзвони бам-ба-лам!).
Вгинався стіл і гнулись лави
(Під ними гості — тут і там).

Курилося усім із чуба,
(чи пан він був, чи хлібороб),
Та рідко хто коли дав „дуба“,
(Хіба від орчика у лоб!).

З'являвся „Зельман“ на мураві
(Усі були — й криві й сліпі),
І не було кінця забаві.
(Згадайте, братія, ДП!).

А нині? Важко розповісти.
(Пропало давнє, наче сон).
Кальорії гірничо їсти,
(Хоч легко п'ється самогон).

А „Зельмана“ уже не чути,
Самі фокстроти (хай їх чорт!).
І серце рветься (хоч закуте)
В якийсь заокеанський порт!

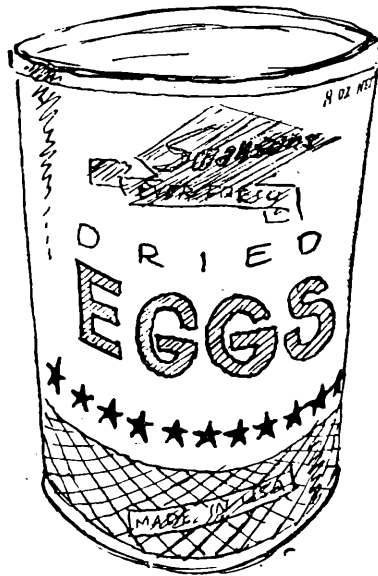
Згадайте, братія! Припала
Дорога пилом. (Ех часи!).
Банан вам не замінить сала,
А афідевіт — ковбаси!

БАБАЙ

МОНОЛОГ ВЕЛИКОДНЬОЇ ПАСКИ

Із щирим жалем і смутком згадую давні часи. Колись і я була паска, як паска, а не якась пародія. Коли мене розчиняли, то на сметані і яйцях. А місили в кориті, в якому можна було запарити годованого вепра, або в діжі, в яку зразу сипали в розчину міх муки. А з якими церемоніями сажали мене газдині в піч! Як підкурювали свяченим зіллям, як зашіптували й замовляли, щоб, боронь Боже, не розпалася, не потріскала й не пригоріла... А як мене тягли з печі, то треба було розвалювати челюсті, бо виросла, як тая гора! Ну, а вже святити, то мене, звичайно, не несли, а везли драбинястим возом, запряженим парою волів разом з іншими снідами, приналежними до великоднього столу. Якби один такий, гідно навантажений возище, перерахувати на ваші сміхотворні кальорії то цим добром можна було б кормити декілька ваших таборів протягом цілого тижня!... Ваш поет Руданський пише в своїх „Співомовках“ про того мужичка, що то йому свячене поросся впало в болото... Але ж це мусів бути дуже — дуже бідний мужик, просто якийсь напівколгоспник, бо справжній газда соромився б нести під цекву поросся чи навіть підсвинка. А він котив на віз такого породи-

СУЧАСНІ ПИСАНКИ

Американська писанка

Советська писанка

стого звіра, що за одним махом ладен був пожерти всіх отих ваших щурів, що ви їх звете „свинками“ і яких кормить в таборі кухонними поталапками потай від німецького „віртшафтсамту“. А далі ще вантажено на віз цілі оберемки ковбас, полукішки яєць, фаски масла, плесканки сири, в'язанки хрону...

А як мене святити, Господи Боже, з якою то парадом мене святити!... Було, як даки в крилосі заспівають „Да воскреснет Бог“, та як заграють дзвони, та як парубки гукнуть з моздрів і самопалів, то, бувало, знесе з дзвінниці половину даху, а з церковці всі гонти поболітають!... А вже пан-отця то мусіли старші браття підтримувати попід руки, щоб не перевернувся на порозі церкви від тієї канонади та від потужних передзвонів, та від могутнього „Христос Воскресе!“, що несло з багатирських грудей черствих і дужих предків ваших.

Ну, а вже трапезувати ваші предки теж уміли, нічого й казати... Не дивота: в ті давні часи Великий Піст був справжнім постом, тоді ще не вийшла була мода на всьляки диспензи, тоді тебе не спасало від гріха ні 6 відмовлених „отченахів“, ні 12 „Богородице-Діво“, бо раз ти правовірний християнин, так говій, як Христос на пустині, а не викручуйся диспензою!... І бувала така невидальщина, що протягом Страсного Тижня раб чи раба божі закроплювались лише пісною юшкою, а від Великої П'ятниці не брали ні рисочки до рота, то ж, коли на Великдень вранці присадилися до свяченого та пообпихалися свининою, то не диво, що потім дерлися з болу по стінах і качалися по підлозі. Але в тому не було великої трагедії, бо ваші предки, нівроку, мали залізні внутренності, а їхні кишки мололі їжу несогірше жорнових каменів. І ось такий переїджений предок трохи там постогнав-постогнав, провітрився і далі призволявся і, будьте певні, не треба було йому приймати аспірину, чи якусь-там пеніциліну.

Але минали роки і дедалі більше корчилися пшеничні лани ваших предків, корчилися їхні достатки в коморах та засіках, а з ними я сама корчилася, всихалася, маліла, і прийшов час, що вже мене дядько не віз під церкву драбинястим возом, а таскав на плечах у скатертині. А згодом прийшли такі худі роки, що до одного кошеліка, з яким баба ходила на ярмарок, можна було загребти все свячене: і паску, і шинку, і ковбаси, і все проче...

І такою вбогою, вже не паскою, а пасочкою, я поїхала з вами в чужі світи, на скитальщину... І тут уже я вам не „паска велика, паска Господня“, а на сміх та наругу — дарований чи там вижебраний у білохлібодавців — смішний „пляцок“, пачка „кексів“ або нікчемне швабське „кухен“...

...Може ви скажете: ой, паско наша, пасочко, яка ж ти затуркана в твоїх поглядах, а яка не поступова! Знай, що ми сьогодні живемо в столітті літаючих ракет і атомової енергії, знай, що старому, трухлявому і давновідумерлому немає вороття, і даремне ти тужиш та зідхаєш за відгомонілою епохою заскоружлості, малокультурності і народного примітивізму!...

То я в одвіт, згідно прадавнього звичаю, хочу вам скласти таке моє святочне бажання: „Любі земляки, дай Боже, щоб з нагоди Великодня приснилося вам хоч у сні ці „примітивні“ часи, коли то українець був господарем на власній землі і віз святити паску драбинястим возом, а не волочився по світі, мов Проклятий Марко, та не вистойкував у черзі за дарованою хохлею зупи.“

Ікер

Мюнхен: В Тижні Української Культури, який проходив у Мюнхені, великий успіх мав вечір нашого хорového мистецтва, який закінчився величавим мітингом. Це зробило незабутнє враження на всіх присутніх, зокрема на американців і німців.

Рим: У відповідь на gratуляційну телеграму, яку др. Росоха вислав італійському прем'єрові в імені д-ра Грицай, де Гаспері відповів: „Бажаю У. Х. Р-ові подібних успіхів у виборах до таборових рад.”

Москва: Тут викінчено і затверджено план будови підземної автостради Кремль-Урал. Репатріантам забезпечується першенство праці при автостраді.

Франкфурт: На з'їзді командантів українських таборів основний реферат п. з. „Організація таборового життя в світлі демократичних засад УНДА” виголосить мгр. Дужий з Міттенвальду.

Станіславів: Одної вночі втекла з новооснованого колгоспу єдина свиноватка. НКВД розпочало енергійне слідство.

Нью-Йорк: У зв'язку з військовою допомогою Америка зобов'язалася доставити Італії з воєнних матеріалів: І корабель мандолін, 3 кораблі гітар, а також 10 кораблів консервованих слимаків.

Цуффенгавзен: Довідуємося, що на бенкеті, який відбувся після III. З'їзду МУРу, схвалено одноголосно переіменувати „Мистецький Український Рух” (МУР) на „Рух Українських Мистців” (РУМ). Нову назву повинно затвердити новообране правління.

Корнберг: В таборі був прочитаний реферат про СУМ та як його вживати. По доповіді жваво дискутували юнаки й підлітки від 40 до 70 років.

☆

ДЕМОКРАТІЯ

Американець оповідає:
— Нема, як в Америці. Там справжня демократія. Після праці шеф забирає тебе лімузиною. — Ідете до хати? — Ах ні! До театру. — А по театрі? — Вечера. А потім ідете до бару і на дансінг. — Це все? — Ах, ні. Шеф каже, що пізно вертатися до дому, далеко. Пропонує, щоб Ви в нього залишилися на ніч. Вранці шеф і працівник їдуть автом до б'юра. Це демократія!

— Тобі це трапилося колись?
— Мені ні, але моїй сестрі.

ПРИЯТЕЛЬ

Мав я приятеля Данка.
Ще у Львові. Ми дружили
Тут два роки на останку
Ми в однім таборі жили.

Від'їжджаючи за море,
і сльозами мовив в очі:
„Не забуду, Никифоре,
Я тебе на тому боці!”

Ось і рочок вже минає,
Як поїхав з ДП-хати,
І про мене пам'ятає
Лиш уже забув — писати.

Н. Чижиж

РІВНОПРАВНІСТЬ

У нас в СССР всі рівноправні. І Сталін може переночувати в парку на лавці разом з нашими безпритульними. Але якщо Сталін з цього права не користує, то це його справа.

☆

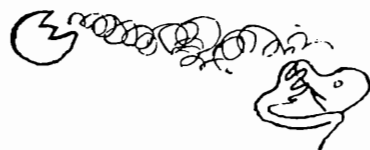
— Бачу, що ти все таки виходиш заміж за Івана. А я думала весь час, що між вами тільки невинний флірт.

— Так, Іван також так думав.

Нашим Передплатникам,
Читачам, Співробітникам,
Приятелям і Ворогам

бажаємо
Веселих Свят!

Редакція і Адміністрація

В СУДІ

Справа в суді про розвід. Чоловік признається, що він дійсно протягом останніх п'яти років ні словом не відізвався до своєї дружини.
— Бо я, прошу високого суду, не хотів їй перебивати.

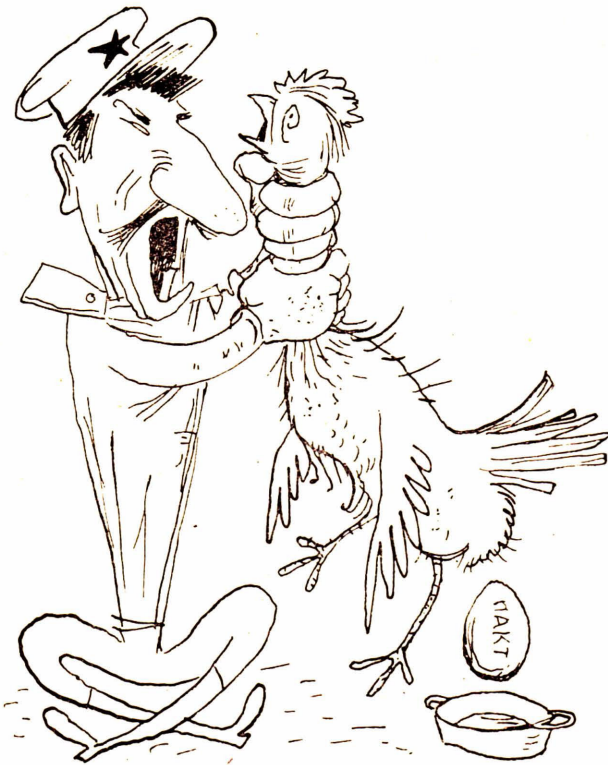
— Чого жінки найбільше не люблять із свого минулого?

— Того, що це минуле надто довго тривало.

ЛІТЕРАТУРНА ПОЛЕМІКА ГРИЦАЙ — ОСЬМАЧКА

— Він мені плює на черевик, то я плюну йому на капелюх...

СТАЛІН І ФІНЛЯНДСЬКА КУРКА

ГІПНОТИЗЕР

Гіпнотизер до глядача, якого запросив на сцену, щоб на ньому за-демонструвати публіці гіпнотичний сон:

— Дивіться мені прямо увічі! Так! Ви зараз заснете!

— Пробачте, — каже той, — але я не маю зі собою нічної сорочки!

Чоловіки після шістдесяти років часто виглядають на 50, ведуть себе, якби їм було 40, почуваються, якби їм було 30, і бачать скільки втратили, коли їм було 20.

ДОБРИЙ ВИХІД

Вона, плаче:

— Мій найдорожчий, не можу довше скривати. Мій батько втратив усе майно.

— Не плач, кохана, не журися, я напевно знайду собі дівчину з грішми.

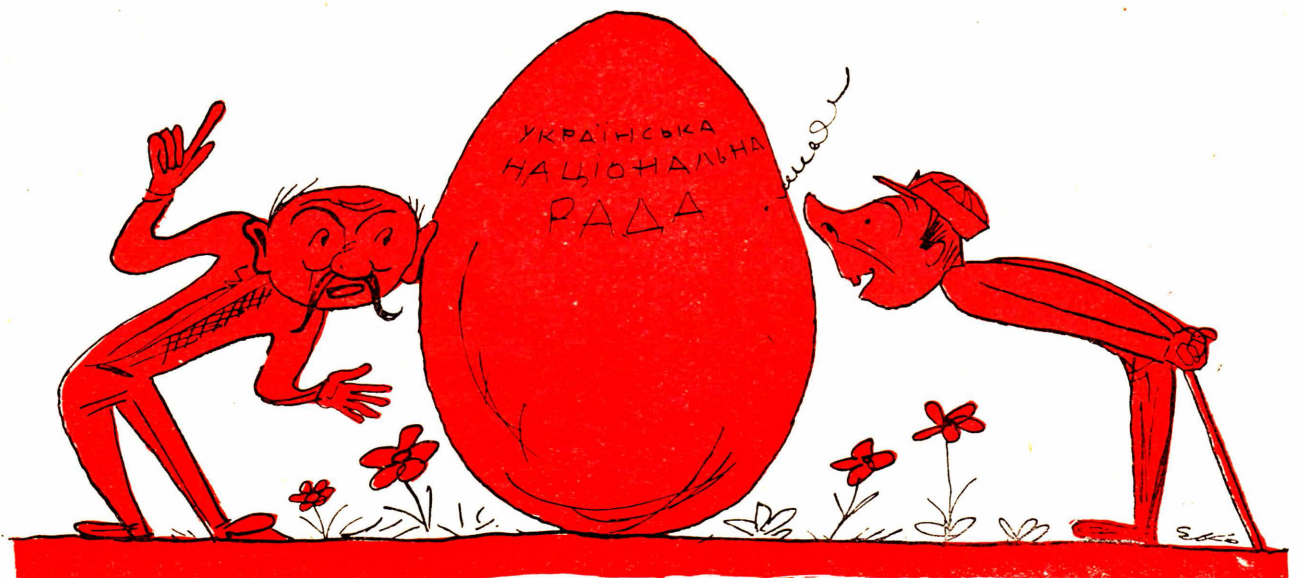
ТІЛЬКИ ЗА ЦУКОР

В поїзді тепло. Одному пасажирові неприємно пахнуть ноги. Його сусід дискретно питається:

— Ви міняєте скарпетки?

— Тільки за цукор, — була ділова відповідь.

НЕПЕВНЕ ЯЄЧКО

— Чи вийде щось із яєчка, чи це звичайний «запорток»?

З КНИГИ МУДРОСТІ ЛИСА МИКИТИ

Коли п'єш горілку, пам'ятай про найбільшніх, яким не стає навіть на содову воду.

Шануй свою дружину, бо інакше знайдеться такий, що шануватиме її за тебе.

Культурна людина ніколи не дасть по собі знаку, коли її щось виведе з рівноваги, навіть тоді, як довідається, що друга культурна людина назвала її хамом.

Коли тобою цікавиться лікар — це знак, що з тобою погано, коли ж тобою цікавиться погребник — це знак, що ніщо погане тобі більше не грозить.

Приставай з мудрими, бо в цей спосіб легше тобі визначити ступінь своєї дурноти.

Коли дурень пристає з мудрими, то від того вони не здурніють, а він не змудріє.

Оптиміст навіть чорну краску бачить у рожевому кольорі.

Коли ти тверезий, а двоє скаже тобі, що ти п'яний — лягай спати.

Коли хочеш дізнатися, хто твій найкращий друг — подивися в дзеркало.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

В КУПАЛЬНІ

Уже на першій молодості дама прибігає обурена до впорядчика купальні:

— Це нечуване нахабство! У моїй кабіні сидять якісь два незнакомі чоловіки. Нагайно, прошу, вигнати звідти одного.

— Овва! Показується, чобіт надто тісний!

ЗАЯЦЬ

Заяць раз через кордон,
Пер щосили з ССРСР.
З жаху малошчо не вмер,
Закордон таки допер.

Відпочити сів під горб
Раптом — Боже, що за чорт?
Може у погоні хорт?...
Ні. Це кінь собі гуляв,
Заяця він запитав:
„А скажіть но, що так вас,
Друже, у спокійний час
Вигнало сюди до нас?”

Заяць глянув в кожний бік
І коневі так відрік:
„Я лишатись там не міг,
Бо кують верблюдів всіх.
Я боявся, щоб моїх
Теж не підкували ніг.”

Кінь із дива аж присів
І копита вгору звів:
„Ви щось пробрехали тут,
Та ж ви заяць не верблюд!”

— „Так, це ясно нам усім,
Але докажіть це їм!”

БАБАЙ

УЧЕНЬ СЛАВНОГО МАЙСТРА

Під вікнами помешкання славного композитора Маскані зупинився катеринник і почав грати інтермеццо з його опери „Кавалерія Рустікана”, але грав його в дуже швидкому темпі. Маскані не вдержав. Збіг сходами вниз, підійшов до катеринника і представився йому, як автор твору. Опісля сам узяв корбу катеринки і заграв інтермеццо у відповідному темпі.

Другого дня знову з'явився цей сам катеринник і грав це саме інтермеццо вже в доброму темпі. Маскані задоволено виглянув крізь вікно і побачив на катеринці великий напис:

„Учень славного Маскані”.

Гіпнотизер до публіки:

— А тепер увага! Я зараз загипнотизую всіх жінок на залі... Я зараз загашу світло, буду лічити до трьох і коли знову оключу світло, всі жінки, які зраджують своїх чоловіків, матимуть червоні носи!

Гасне світло, темрява. Раз, два, три! Знову світло. Всі жінки на залі мають дуже напудрені носи.

ПРОФЕСОР

— Я отримав телеграму, що моя донька стала матір'ю. Цебто я тепер маю внука. Але, до біса, вона не пише, чи це хлопчик, чи дівчинка. Отже я тепер не знаю, чи я став дідом, чи бабцею!

ПРИВИКЛИ

У шпитальному садку на лавці сидять два божевільні. На дворі чудова погода.

— Дивись, — каже один, — яка страшна буря!

— Справді. Але дивись такий страшний вихор, а галуззя дерев не гоїдається!

— Вони вже, відай, привикли.

Коли жінка починає скривати свій вік, то тільки тоді починає його показувати.

— Мій дорогий, коли поберемося, буду з тобою ділити всі радощі і турботи...

— Але ж, моя мила, я не маю жодних турбот!...

— Так, але по шлюбі будеш мати...

ЛИСТІ

До пана посла Етаха Слоніва

ПАНИ ПОСОЛ!

Поздоровляю вас і віную з цими святами, жиби Пан-Бі дав нарік святкувати вам уві Львові. Ведлуг соборности, то би тра віншувати не за ві Львів, али за Киев, бо то рахувати, столица, та відав таки нас туди східняки не пустят. Так нас знавиділи в цих лягрох, гірш Москале або й Калвіна тай гет'ся сиперируют від всіх Галічантів. Я се до цесього доста придивив і в голову ми не йде, жи то йден наріг, а так си поружнили халіктерами. В цих східнеків, то ек трафитсе поредний чоловік, то вже такий поредний, жи го хоц до рани прикладай, але ек трафит се, вібачейте, свине, то вже така, що хоц поза десятый бльок вобходи. А в нас, в Галічантів цалком йнакше: Кужний еден то трохи поредний, а трохи свине. Ми уві всьому масмо більше поміркувані.

Ведлуг свет то маркотно ми, бом си ніц а ніц ни пристарав з харчунку. Жона привезла від бавера

можи з гіло ковбаси, том відніс на під у лягрі вудити в комині. Не припантував сми і до ранок, дивлюсе, хтось так і звудив, жи навіт жертку забрав. Отаке се в нас від екогось чесу фурт гіе. Файно смо се перевішколили, нима що казати!

Шо се тичит їец, то навіт спорошковані ми війшли, але ни дуже ми жель, бо й так хрїну нима, тай який був би з того спожиток?!

Відав света буду так вобходити, жи обйду всех сусідів, а сам се вобйду без них.

Самогонки тиж нима, але вже ми се й без неї в голові грутит, а найбільше з того чесу, як ми на пастуха до Канади ни приймили. Сказали ми, жим за старий. Пек ти осина! Ек я вже навіт за вівцема ходити не бізую, то ни знати на йке нас всех по ляграх тривають і гудуют. Йкес вірахувані мусик бути! Хіба жи нас спорошкуют і вішлют до Гамерики ек штучні погної? Тай ви, пани посол, вже ни мологі, тай відав і вас ни пустет до Гамерики йнакше, ек спорошковано. Отак можемо се ше здібати дес в Гамеріці на якійс гредці... Инакшого віходу не віджу!...

А цисте чули шо за тотой зїзд Унда? Наш коминдант тиж їздив, хоц го всі мали за биндірівцї. Віказалось, жи він нігди биндірівцєм ни був, лиш робив такі манебри, навмисно, жиби людьом в ляграх жите збрідити, аби потім більше си до Унда горнули. А тїперика, ек се вирнув зі зїзду, то го притиснули, жиби се здиклирвав, ци суди ци туди, жиби ни було баламуцтва. То він се здклирвав так, жи се справив дві щипки. Йдну зилену з дашком, гі австриячку, а другу плискату, чорну. Ек вбере зилену, то тогди він е унді-

век, а ек чорну, то биндірівец. Тїпер кужний візнає си, коли і ек до нього говорити і ніхто си не ма-рикуе.

Вартувало би й нам, пани посол, йкийс зїзд зробити, або йкийс юбілеум, жиби се нам програм ни залежав. Про цїсе подумайте!

На цесім слові поздоровляю вас гречни тай прошу вас, бисте се пантрували, бо тепер дуже йкас гарипа панує, жи і доктори називають балканка. Відав Тїто і пускає з вітром, жиби наріг занедужував і вімерав на заході тай жиби се плян Маршила не вдав. Тай ни їжте багато цесеї німецкої ковбаси, бо то нитака ги в нас колис була, тай любит в череві шторцом стати. А ек нима екоїс рицинурії, жиби і змекшити, то мож з нею з тиждїнь ходити або більше.

Зичу вам Веселих Свят і поздоровлею Ваш

Гриць Зозуля

ДРУЖНЯ ПОРАДА

Гітлера не пустили до неба. Він сумний стоїть біля небесних воріт і бачить, що святий Петро пустив до раю жебрака. Тоді й він перебрався за жебрака і так проліз до неба. Звідтіля пише листа своєму другові Сталїну, як треба робити, щоб десь советський народ дістався до неба:

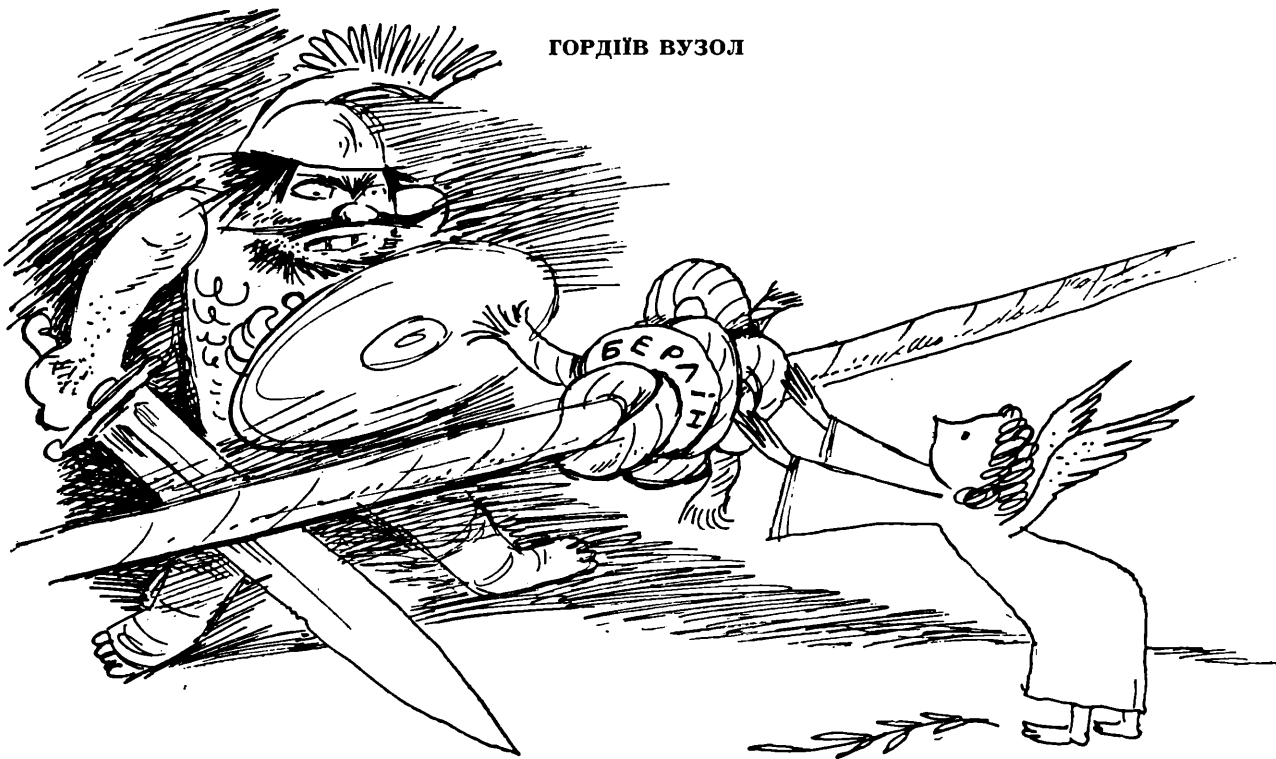
Сталін відписує: „Добре. Я всіх їх уже зробив жебраками”.

БАГАЧ

— Чи твій батько багатий?

— Багатий? Та в нього стільки золотих зубів, що він під час сну тримає голову в панцирній касі.

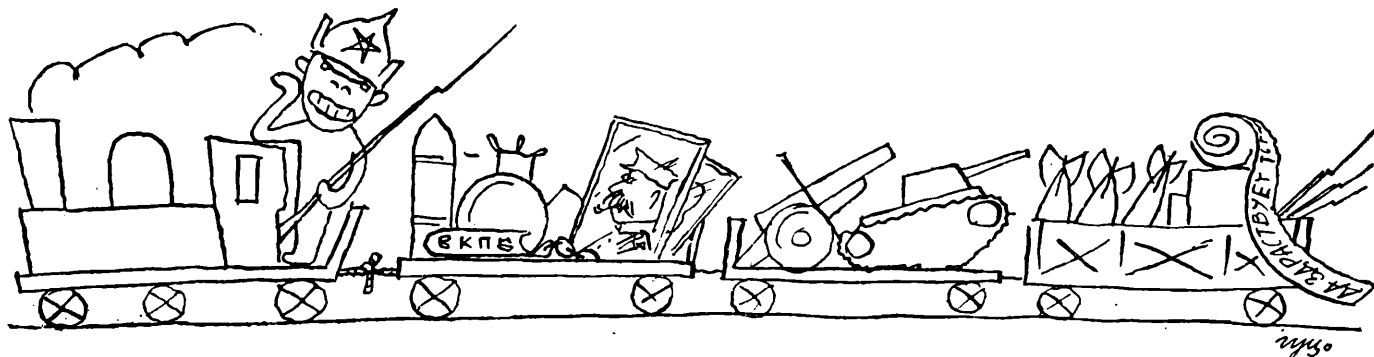
ГОРДІВ ВУЗОЛ

— Вступися! Цей вузол найкраще буде розтяти мечем!

Від Америки

Від СССР

О. К. Рукописів Редакція не звертає.

Б. К. Мюнхен-Фрайман: Щоб стати членом МУР-у, треба подати заяву. При тому мусите подати список творів, які Ви задумуєте написати в найближчому десятилітті.

П. К. Діллінген: Ми ні бандерівці, ні мельниківці, масмо власний гумор і з чужих політичних програм не користуємо.

З. Смикалка: Свою збірку „Чоколадовий рейд” передайте критикові В. Державинові. Він любиться в „поетах-філософах” і, гадаємо, дістанете прихильну оцінку.

Т. Самогад, Вайден: Пересилати тещу, як багаж, до Англії, не радимо. Взагалі старі речі залишіть у таборі.

М. С. Задовге. Не помістимо.

Гікікі: Псевдонім смішний, решта — сумне.

Сумівець: Сторінки для „СУМ”-у відпустити не можемо. Це відстрашить нам читачів.

НАРОДНИЙ ДЕМОКРАТ У ЧСР

— Я думав, що ти належиш до комуністичної партії, а тимчасом виявляється, що ти соціал-демократ.

— Бачиш, воно так: я правдивий демократ.

— Як це так?

— Я записався до соціал-демократів, щоб між ними ширити комунізм.

☆

Бельгія набирає нових робітників. Старих уже „набрала”.

Як Совети пропонують змінити герб Берліна

ЖІНКА — ШОФЕР

— Ти знаєш, моя жінка сама вже веде авто.

— І не боїться?

— Вона не боїться, але зате всі в місті бояться.

—

— Моя жінка може говорити на одну тему три години.

— А моя може навіть довше і то зовсім без теми...

ЛИС МИКИТА

журнал сатири, гумору і карикатури

Виходить два рази в місяць
Редагує Колегія
Адреса Редакції і Адміністрації:
(13b) München 45
Freimann, Warner-Kaserne
Bl. „С.“ II/52

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Умови передплати:

Для Німеччини

ціна 1 примірника 2 нім. марки,
¼ річна передплата 10 нім. марок.

Для США і Канади

ціна 1 примірника — 10 дол.
¼ річна передплата — 50 дол.

Для Англії

ціна 1 примірника 6 пенсів
¼ річна передплата 3 шілінги

Для всіх інших країв

¼ річна передплата — 50 дол.
за біжучим курсом американського долара.

Друк Ч. 8 закінчено 30. 4. 1948

ПОДОБАЄТЬСЯ ВАМ „ЛИС МИКИТА”? ТО ВИШЛІТЬ ПЕРЕДПЛАТУ!

МРІЯ СТАЛІНА